

politisk gods, og det gør i øvrigt mange af de politiske angreb på finansloven utrolig hule.

Men hvad vigtigst er, at ser vi kæden over ni finanslove, er det udtryk for et Danmark, hvor der leveres lederskab, og hvor der leveres samarbejdsevne i den regering, landet har, og hvor vi på ganske fin vis forener det kendte og værdifulde med det nye, der er brug for.

Så vi står med et mulighedsernes samfund, og hvor det, vi skal diskutere, er, hvordan de muligheder bliver bedre, uden at vi sætter den grundlæggende og herunder den grundlæggende økonomiske trykthed som nation over styr.

Vi skal bære os fornuftigt ad, også denne gang, også uanset at vi skal mødes ved valgurnerne på et tidspunkt, før økonomien i USA og i Tyskland viser tegn på svaghed, og vi er ikke sikre på, at det bliver ved med at gå lige godt omkring os, så vi skal have noget at stå imod med, og vi skal tænke os om, hvad det så er, vi udløser af nye og yderligere opgaver til hinanden.

Så med hensyn til overbudene og de urealistiske overbud: Hvis man ikke kan udsætte dem lidt, så bør man meddele klart, at man ikke tager dem alle sammen for gode varer.

Vi vil ikke være med til det her. Vi vil have, at 8 års solidt arbejde med dansk økonomi kan fastholdes, og de velfærdsforbedringer, der skal lave, skal være nøje gennemtænkt, og de skal være doseret sådan, at de ikke ændrer på den grundlæggende kurs.

Overordnet er det altafgørende for os, at gælden nedbringes, at renteudgifterne falder. Det er det, der lykkes i disse år. Må jeg minde om, at vi i dag som borgere skylder 45.000 kr. mindre, hver eneste af os, end vi gjorde i 1993. Og det er ikke helt uvæsentligt, at der skal betales 14 mia. kr. mindre i renter af vores gæld. Så alle angreb, hvor dette land gøres økonomisk sårbart, må afvises, kursen skal fastholdes.

Den anden afgørende forudsætning for, at dette land fremover kan fungere med en solid økonomi, er, at beskæftigelsen også vokser, for det er også heri den materielle velstand og den menneskelige lykke er gemt. Det skal ikke stoppe nu, det skal fortsætte. De 200.000, der er kommet i arbejde siden 1993, de 200.000 færre arbejdsløse, som jo er en direkte del af det, skal blive til endnu flere. Beskæftigelsen skal vokse, men det er grundlæggende for os, at der ikke ved finanslovforhandlingerne gøres noget, der kan forstyrre den hovedopgave, og det giver selvsagt også grænser for, hvad vi vil acceptere.

Vores overordnede opgave er derfor, at beskæftigelsesvæksten skal fortsætte, og at vi derfor nu for alvor skal sætte ind over for de mennesker, der ikke har fået en chance på vores arbejdsmarked.

Lad mig nævne, at selv om vi har fået 40.000 flere med anden etnisk baggrund i arbejde, så er det langt fra nok. De skal endnu mere i arbejde, og regeringen har spillet ud med, at mennesker i Danmark skal i arbejde, uanset hvad de hedder. Det er et godt udspil, det er begyndelsen til en stor opgave, som kræver meget arbejde alle steder i landet, i kommunerne, i organisationerne og hos os som borgere og selvfølgelig også hos politikerne.

De mennesker skal kunne bruge deres kvalifikationer i dette land. De skal også lære vores sprog, sådan at vi har det fællesskab, at vi kan tale med hinanden og dermed også lære at forstå hinanden. De skal kunne få praktikpladser, når de kommer fra uddannelser og de er unge, og der er så meget andet, der også bør ske. Det er en vigtig og afgørende opgave i Danmark.

Det andet, vi også skal gøre, er, at vi skal forhindre, at udstødningen fortsætter. Hvis vi hele tiden sørger for, at mennesker ikke bliver syge af at gå på arbejde, hvis vi satser på et kraftigt ambitionsniveau for vores arbejdsmiljø, så kan vi være med til at sørge for, at flere kan holde ud og kan leve af at arbejde i længere tid, at der er færre, der tabes, og at vi øger vores beskæftigelse.

De aftaler om arbejdsmiljø, som er indarbejdet i finansloven, er derfor fornuftige, og jeg advarer imod dem, der foreslår, at de fjernes. Det vil bombe dansk arbejdsmiljø tilbage til det, det var før 1993, og det har danskerne, der skal være rask og kunne gå på arbejde, ikke brug for.

Der er også mennesker, der i en lidt højere alder før pensionsalderen bliver smidt ud fra arbejdet. Det sker stadig væk, selv om der andre steder råbes på arbejdskraft; vi mangler arbejdskraft. Vi er nødt til at fastholde, at også mennesker, der er fyldt 55, 57 og 58 år, har krav på et arbejde og skal have mulighed for at få det. De skal ikke lide af såkaldt naturlig afgang.

Vi har servicejobordningen, som bl.a. hjælper ældre over 48 år til at komme ind og få et arbejdsliv – ja, ældre over 48 år, det nærmer sig for os alle – men hvor vi kan få flere hænder, bl.a. i vores hjemmepleje. Det er jo et centralt ønske og et centralt behov i mange kommuner, at lidt mere tid ville gøre godt. For mange ældre ville lidt mere tid være rart, og for medarbejderne,